ISSN 0132-4462.
№ 10 2007
ЖОВТЕНЬ

перець

Олег СМАЛЬ

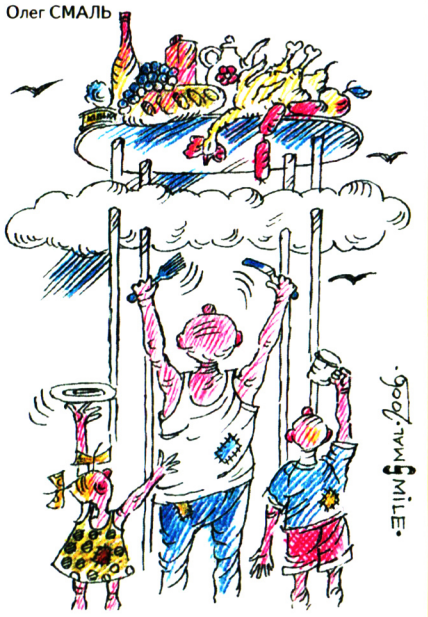

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Не маєш права! Депутатська недоторканність ще не втратила сили!

Євген ХУДАЄВ

Олександр МІХНУШЕВ (тема Андрія Коцюбинського)

— А це гасло якої партії було?..

МОРЕ ЧИ ВЕЛИКА КАЛЮЖА?

Як стверджують фахівці, вже нині у кілограмові мулу Азовського моря міститься 20 мг свинцю, 346,6 стронцію, 531 барію, 6,5 хрому, 30 цинку, а бактеріальне забруднення перевищує норму у сотні тисяч разів.

Якщо влада і надалі посилатиметься на дефіцит коштів для подолання екологічної кризи цього моря і його басейну, то через кілька років воно перетвориться на смердючу калюжу, яка згубно впливатиме на всю екосистему Середземномор'я.

І ПУПА НЕ НАДІРВАЛИ

У філіалі одного з банків м. Луцька невідомі вночі викрали 300-кілограмовий сейф із 30-ма тисячами гривень. Винести з банку сейф було, мабуть, важкувато, а от залізти в приміщення — проблем не виникло. Фінансисти навіть не подбали про металеві вхідні двері.

ЯКЩО БРАТИ, ТО МІЛЬЙОНИ?

Нещодавно працівники Головного управління по боротьбі з організованою злочинністю МВС спільно зі слідчими Генеральної прокуратури викрили в Одеській області групу посадових осіб, які через посередників вимагали у однієї громадянки хабара за оформлення договору оренди земельної ділянки в береговій смузі. Розмір ділянки — 3 га, розмір хабара — 2 млн. 272 тис. 500 грн. Трьох чиновників і посередника затримано на гарячому. Триває слідство.

ВАЖКО З ДИПЛОМОМ, ВАЖКО Й БЕЗ...

Сьогодні на Сумщині сім навчальних закладів готують правоохоронців. Влаштовуються за фахом — одиниці. Важко знайти роботу і дипломованим економістам, і бухгалтерам... Та ще гірша картина на селі. На одне вакантне місце тут претендує аж 11 осіб. Це загалом по області. А у Великописарівському районі ця цифра сягає 40.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Лікарю, випишіть мені якісь пігулки для схуднення.

Олег СМАЛЬ

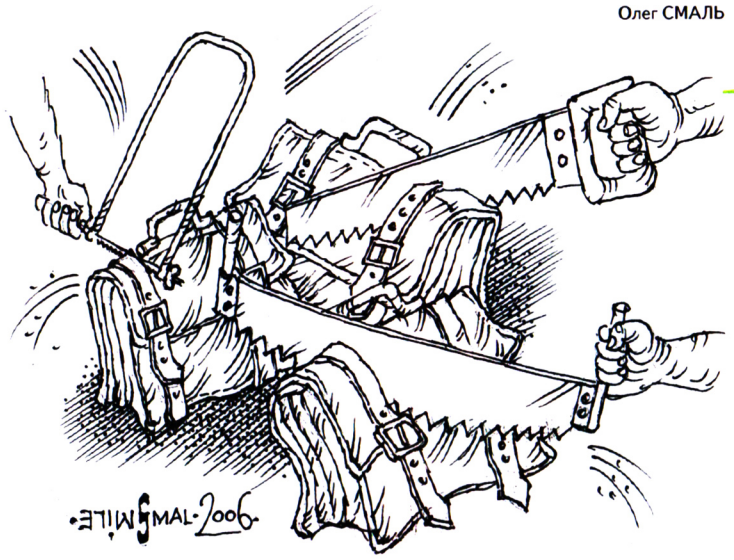

Олексій КОХАН

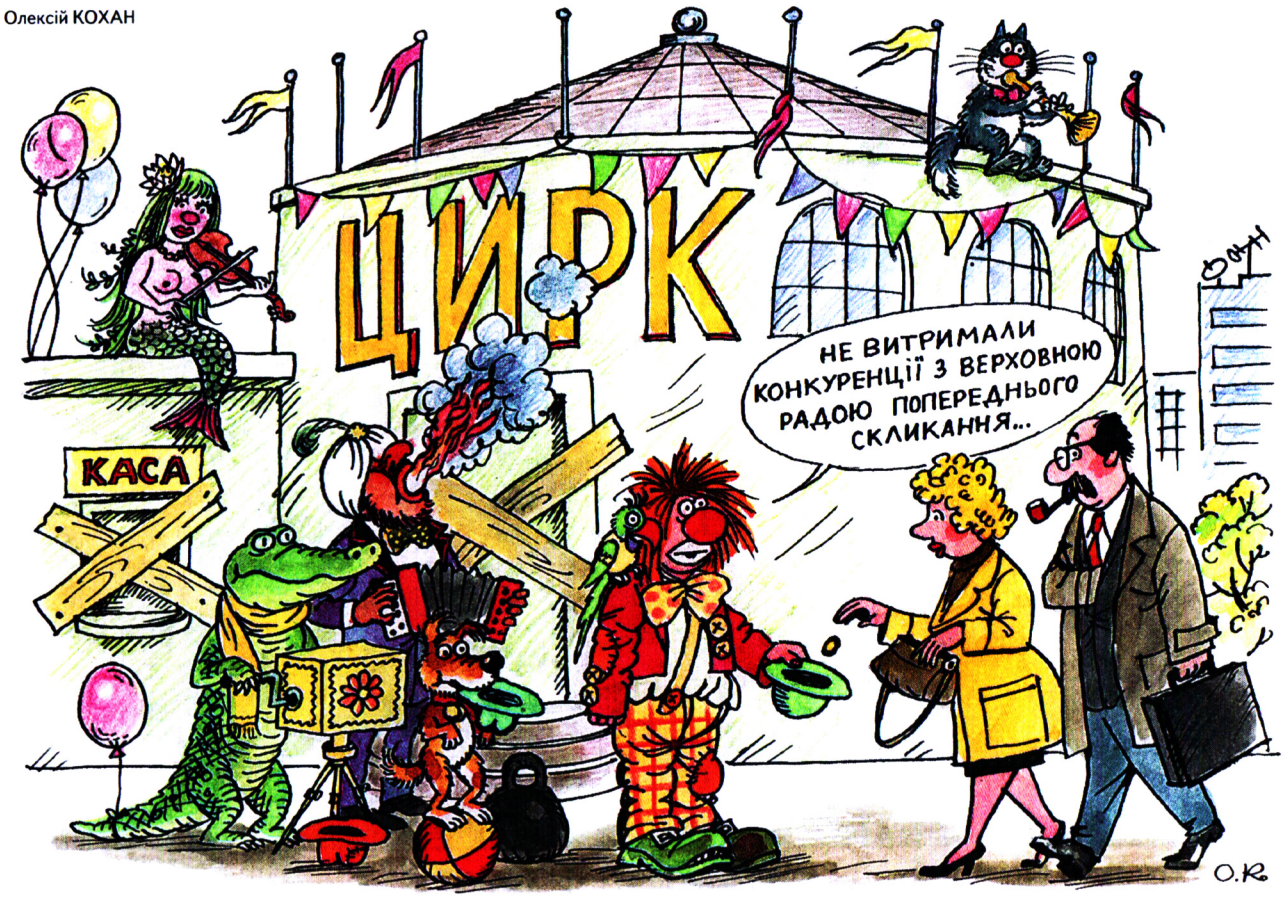

СМІШИНКИ

ТА ХТО ЙОГО ЗНА...

Бармен розказує своєму знайомому:

— Учора помер один із наших постійних клієнтів. Чудова людина! Кожного дня випиває по тридцять кухлів пива і два літри горілки.

— А від чого помер?

— Не маю жодної уяви.

БЕЗ СУМНІВУ!

Сучасний скоробагатько хвалиться з гордістю:

— Усім, що маю, я завдячую самому собі.

— Вірю вам! — каже співрозмовник. — Я добре знав вашого батька. То була дуже порядна людина.

Записала Ліля МЕЛЬНИК.

м. Вінниця.

ПРИКЛАД

Лектор виступає перед алкоголіками. Втовкмачує їм, яке-то зло пияцтво:

— Подумайте-но про те, що ви, прошу вибачити, опустилися нижче скотини! От поставте перед ослом два відра — одно з водою, а друге з вином,— то з якого відра він буде пити?

— З того, де вода, — відказують алкоголіки.

— Саме так! — запально вигукує лектор. — А чому?

— Бо осел.

ПОРАДИВ

— Погані справи! — каже лікар колезі. — Вранці у мене був один із бронхітом, і я, дурень, порадив йому тепліше одягатися.

— Так правильно ж порадив!

— Воно то так, але я оце зараз побачив, що він прихопив моє пальто.

Записав Олександр ШЕВЧУК.

м. Ізяслав на Хмельниччині.

Юрій ОПЕКАН

Іронізми

- *Між проханнями та наказами — один весільний день.*
- *Чим більше помічників, тим менше винуватців.*
- *Портфель — під пахвою, а мізки у помічника.*
- *Якщо до тебе прислухаються, значить, ти — в терапевта.*
- *Після себе в житті залишив лише недоношені речі.*
- *Не так розкішно жив, як поховали.*
- *Із ним кашу звариш. Але їсти її він тобі не дасть.*
- *Перед биком чи індиком червоніти небезпечно.*

Юрій БЕРЕЗА.

м. Рівне.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

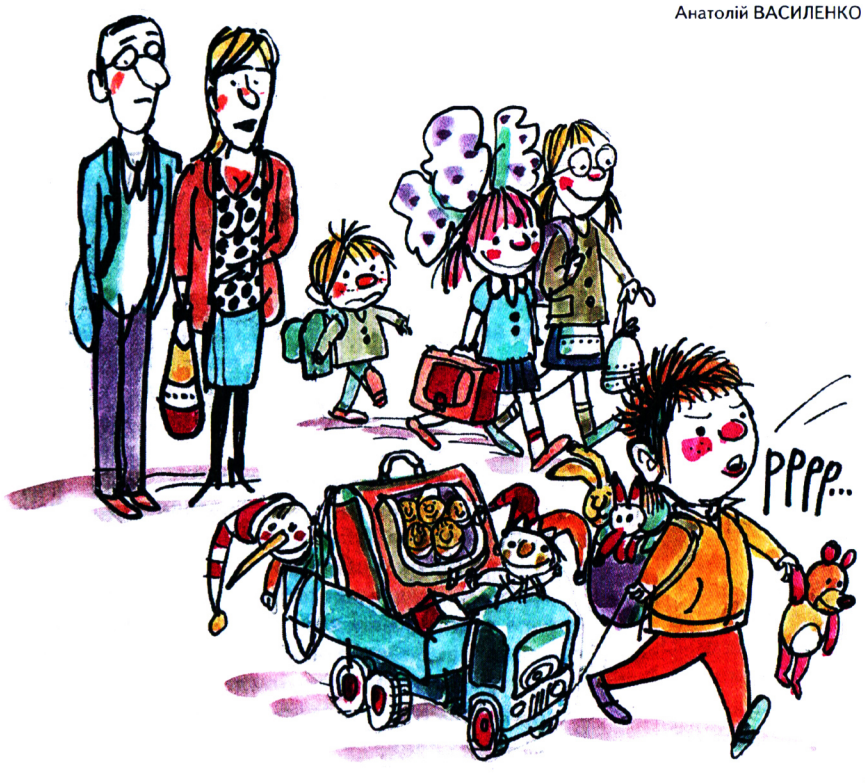

— Може, ми його зарано в школу віддали?..

А користь є!..

Світ наче перевернувся догори дригом!

Ну якщо раніше зустрічалися в селі дві жінки біля криниці, то про що вони говорили?

— А як там кум Петро поживає?! — запитувала одна.

— Ви його, мабуть, на курорт возили?

— Із чого ви таке взяли?

— Та місяць тому він на мене на своєму велосипеді із-за он тих кущів наскочив. Я його хотіла коромислом по спині огріти — щоб дивився куди їде, а воно стоїть — синє, як курячий пуп, тремтить і не дихає... Я й пожаліла його... А оце, бачу, крутить педалі... Рожевощокий, кругловидий... Як яблучко спіле... Мабуть, подумала, на курорті побував...

— Та який там курорт, коли навчальний рік розпочався! То все, Пилипівно, від виборів...

— Тю... Воно ж іще мале... Йому ж ні листівки не доручиш розклеювати, ні на мітинг не пошлеш... Та й які у нашій окрузі мітинги? Баба Катерина од якоїсь партії аж у Київ мітингувати їздила. Гарно, каже, заплатили... А ваш, Сашко, здається, тільки у п'ятому класі?..

— У п'ятому... Прийде після школи, пообідає, швиденько уроки зробить — і побіг...

— Куди?

— Гратися.

— А до чого ж тут вибори?

— Так раніше як було: обідає — дивиться телевізор, уроки вчить — дивиться телевізор; потім сиднем сидить біля екрана аж до вечора. А оце перед виборами по телевізору що показували? Депутатські сварки і обіцянки. Дитину від телека — як відрізало. Два місяці до нього й не підходив. Повчить уроки — і гайда на свіже повітря... Не знаю, як там далі буде, а від тих парламентських перегонів користь уже є...

— А таки так,— погоджується Пилипівна та й береться за відра, повні криничної води.

Михайло ПРУДНИК.

— Та що з тим гаспидом станеться?! Як димів сигаретами, наче паровоз, так і димить; як пив оковиту, як віл брагу, так і п'є; як задивлявся на чужі спідниці, так і задивляється... — одказувала друга.

— Ну й слава Богу... Ну й слава Богу... Аби здоров'я було...

А потім торохтіли про дітей, про те, яка в кого бараболя вродила, хто кому що сказав, хто кого зустрів, хто що купив, хто кого і де поцілував, скільки у кого гусей здохло і скільки здохне, що кому снилося і що присниться...

А перед парламентськими виборами?

— Як там кум Петро? — питає одна.

І не встигне друга про паровоз і оковиту розказати, як перша її перебиває:

— Я не про те... За кого кум голосуватиме?

І довго вони потім дискутують про партії та блоки, хто з політиків кому що пообіцяв, хто кому скільки заплатив, хто кого як обізвав... Поки хтось із них врешті не скаже:

— Та всі вони кровопивці і брехуни!

На тому й розходяться, несучи відра, повні води, і образу на владу.

Та ось уже одголосувалося — одгорлопанили кандидати у депутати, набалакався електорат. Життя поволеньки вкочується у звичну колію. Уже можна біля криниці почути й таке:

— Бачила, Дмитрівно, учора вашого онука...

— Сашка? Росте... Тьху-тьху-тьху...

Друже Перче!

Нещодавно на одному київському мосту зіткнулося кілька автомашин. Півмільйона киян не могли дістатися на правий берег Дніпра і кілька годин стояли в заторі. До речі, затори і без аварій — уже звичне явище на вулицях столиці. Та я щось не чув про будівництво у Києві нових шляхопроводів і розв'язок. Що ж чекає нас через кілька років, коли кожна київська сім'я матиме один, а то й два автомобілі?

Ця проблема, як то кажуть, лежить на поверхні. Але є ще одна, якої ми поки що не бачимо. Як гриби ростуть у Києві висотні будинки. І всі вони підключаються до старих каналізаційних мереж і водопроводів. Не думаю, що вони були розраховані на таку інтенсивну забудову міста. Боюся, що доведеться нам чухати чуби, та буде вже пізно.

Дмитро ІЛЛЄНКО.

м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— От молодець баба! І дід при ділі.

Рецепт

«Дорога редакціє!

Щоб ти була сита і здорова! Пише тобі з великою любов'ю до твоєї популярної сторінки кулінарних рецептів постійна передплатниця з міста Млинці-на-Дніпрі... тому що дійшла до відчаю.

Опишу коротко своє кулінарне горе. Річ у тому, що мій чоловік одного вечора сунув ніс куди не треба і тепер щовечора вимагає страву, за опублікованим у вас рецептом. Ні про що інше він тепер і чути не хоче, тому що ваш рецепт закінчується словами: «Наприкінці запити склянкою червоного вина». Навіть якщо страва зовсім не вдалася, або якщо я її навмисно зіпсувала, він їсть і нахвалює, а наприкінці вимагає склянку вина. «Щоб було як за рецептом!» — каже. Напишіть, що сталася помилка. І треба читати не «запити», а «залити»...

З повагою ваша постійна читачка Анфіса Череда».

Текст на звороті аркуша:

«Випадково прочитав лист своєї дружини до вашої редакції. Вірю, що така поважна газета не може робити такі серйозні друкарські помилки. Якщо це так, розповім в усій окрузі, щоб вашу газету ніхто не передплачував.

З повагою і вірою у справедливість — шанувальник вашого чесного видання Євген Череда».

...Через деякий час у газеті повторно було надруковано той рецепт, який закінчувався словами: «...залити і запити склянкою червоного вина».

Анатолій ЮРЧЕНКО.

м. Кіровоград.

НАШІ НЕЗАБУТНІ

СКЕПТИК

Один мій знайомий книголюб якось питає мене:

— Ви мені скажіть, чим його пояснити, що нині так мало в літературі великих письменників?

— А чому це ви так скептично на нашу літературну дійсність дивитесь? — ставлю йому контрзапитання.

— Може, я справді скептик. Але я читав майже всі літературні новинки, а от новітнього Шевченка, Франка, Мирного, Коцюбинського чи Стефаника, їй-богу, не бачу.

— Ви дуже помиляєтесь,— кажу. — Ви походіть на ювілейні вечори наших сучасних літераторів та послухайте уважно ювілейні доповіді, виступи, привітання, то од вашого скепсису тільки дим піде. Їй-богу!

Поцілунок з тигром

Табакерка вийшов на трибуну зовсім не властивою йому рішучою ходою і зовсім не властивим йому рішучим поглядом пройшовся по членах президії. А коли його невеличкі, глибоко посаджені очі зупинились на Федорі Івановичу — начальнику главка, в них спалахнули навіть якісь лиховісні зелені вогники.

У Федора Івановича залоскотало під ложечкою. Диспетчера Табакерку він знає вже три роки, знає, що той любить виступати, де треба і де не треба, знає, що в його виступах завжди буває більше ладану, аніж критичних стріл, а от захвилювався. Занепокоїв отой рішучий вихід Табакерки на трибуну, занепокоїли лиховісні зелені вогники в очах його. Чим чорт не жартує — може, й цей почне зараз розносити...

Табакерка налив склянку води, але пити не пив, а тільки пригубив і почав:

ОДНОПЕРЧАНИ

— Тут правильно критикували нашого шановного начальника за недостатню увагу до будівництва дитячих закладів, правильно вказували на великий ряд інших недоліків, але вказували якось з оглядкою, вказували, як кажуть, «вдар — боюся». Та це й понятно. Начальство критикувати — це однаково, що з тигром цілуватися: і противно, і страшно. Але Табакерка не з полохливого десятка. Табакерка не побоїться і з тигром поцілуватись. Де корінь усіх цих недоліків, я вас питаю? Я прямо скажу — у самому Федорі Івановичу! Так! Так! Федір Іванович, це я йому прямо у вічі кажу,— грубо порушує постанову уряду про новий розпорядок робочого дня. Ми коли з вами приходимо на роботу? О дев'ятій. А Федора Івановича ви вже у вісім ранку можете застати в кабінеті! Ми коли з вами їмо-обідаємо? З першої до другої! А Федір Іванович часто дозволяє собі зовсім не обідати! Кине в рот якогось бутербродика, от і весь його наїдок! Ми коли з вами йдемо з роботи? Рівно о п'ятій! А Федір Іванович дозволяє собі й до півночі засиджуватись у кабінеті. Ми, повечерявши, телевізорами забавляємось, а Федір Іванович працює, як чорний віл. Хіба це порядок, товариші? Ні, так надовго вас не вистачить, шановний Федоре Івановичу! Не цініте ви себе, не бережете, а такі кадри під ногами не валяються, це я вам прямо в вічі кажу. І хай мене виженуть завтра «за власним бажанням», але я не побоюся ще раз поцілуватися з тигром. Федір Іванович, хай буде вам відомо, товариші, збирається завтра у відрядження їхати. Бачили таке неподобство? Ми з вами будемо шампану під Новий рік попивати, а він...

Але на слові «він» Табакерку обірвала репліка з залу. Хтось голосно крикнув:

— Не з того кінця тигра цілуєш!

Зал задрижав від громового реготу.

...Табакерка дав собі клятву ніколи не виступати, ніколи на збори не ходити.

От і чудесно. На одного базіку менше буде.

СПОСТЕРЕЖЕННЯ

Нема на світі нічого паскуднішого, як худа свиня, мокра курка і дурний начальник.

❄ ❄ ❄

Запитання в анкеті: чи маєте вищу освіту? Якщо ні, то яку маєте вчену ступінь — кандидата, доктора. (Підкреслити).

❄ ❄ ❄

— Як сьогодні рибалилось?

— Добре. Піймав штук тридцять піскарів та ще штук двадцять всякої дрібноти.

❄ ❄ ❄

Погану людину і скромність не прикрашає.

❄ ❄ ❄

Коли хочеш мати репутацію мудрої людини, то старайся якомога економніше демонструвати свою глупоту.

Олег СМАЛЬ

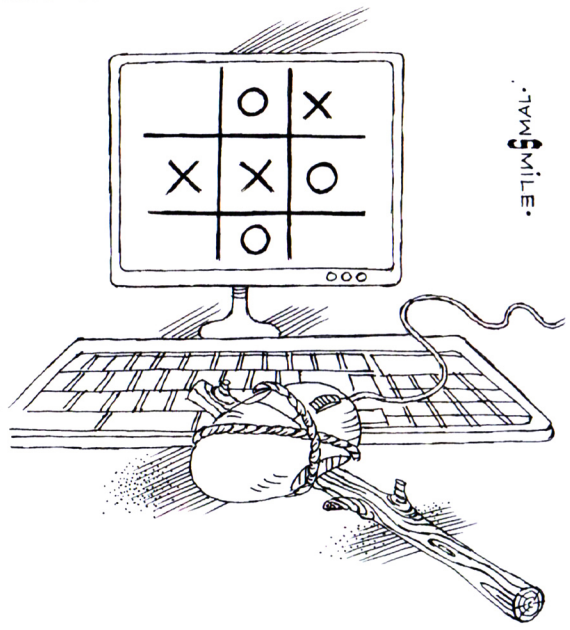

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Кажете, голова болить? На другий день дуже допомагає пиво. Прийміть пляшок зо дві.

ФЕМЕНІЗМИ

❄ *Весна: ночі стають коротшими, а ноги у жінок – довшими.*

❄ *Лише жінка, яка хоче знати не тільки все, а ще й більше, може з апломбом вигукнути: «Я не хочу нічого знати!»*

Флоріан БОДНАР.

Олег ГУЦОЛ

ЗІБРАЛИ

На київській вулиці кількакілометровий затор. Машини зовсім не рухаються. Водій «Запорожця» висмалив уже пачку сигарет. Коли бачить: їде по зустрічній смузі міліція, біля кожної машини зупиняється, щось розказує. Під'їжджає і до «Запорожця».

— Що сталося?! Скільки можна чекати?! — обурюється водій.

— Тут така ситуація, — пояснюють йому міліціонери. — Чоловік «КАМАЗом» перегородив дорогу, виліз із каністрою бензину на кабіну і кричить: «Я збираюся стати депутатом! А щоб купити місце у виборчому списку, треба мільйон баксів. Якщо не зберете, то обіллю себе бензином і підпалю!»

— Ну, і скільки вже зібрали?

— П'ятнадцять літрів бензину і двадцять шість запальничок...

Ігор ШВАЧИХА.

м. Вишневе на Київщині.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

ЗНАЙОМИЙ І НЕЗНАЙОМИЙ АНАТОЛІЙ ВАСИЛЕНКО

Це була незвичайна виставка!

Бо це була виставка творів народного художника України, перчанина Анатолія Петровича Василенка. Вона за сприяння Національної спілки художників (велика їй за це подяка) експонувалась у київській галереї «Митець».

Якщо коротко — митець у «Митці» приємно подивував шанувальників його таланту. Ті, хто сподівався побачити на виставці дотепні карикатури і шаржі Майстра, відкрили для себе ще не одну грань його обдарування. Наприклад, Василь Лопата, народний художник, лауреат Національної премії ім. Т. Г. Шевченка у книзі відгуків написав своєму колезі: «Окрім знаних твоїх карикатур, я побачив тебе у новій іпостасі — ліричного художника».

Головний редактор «Перця» Михайло Прудник: «Анатолій Петрович Василенко в гумористичній, сатиричній графіці — академік!».

Виставка складалася з кількох розділів: декоративні коти (треба бачити!), фантазії (треба бачити!), політичні шаржі і карикатури (деякі ви вже бачили на сторінках «Перця» та багатьох інших журналів і газет!).

Читачі сміялися біля карикатур, витирали сльози від сміху біля шаржів на політиків і замріяно милувалися живописними полотнами.

А ще було багато теплих слів на адресу Анатолія Петровича від художників, журналістів, відвідувачів виставки... Ось як, приміром, висловилися про побачене студенти-журналісти Київського національного університету ім. Т. Г. Шевченка: «Чудово, весело, прикольно! Карикатури на політиків — best of the best, of the best! У кожній із картин є щось таке, що ніколи не забудеться!» Абсолютно з ними згодні.

Інформаційне агентство «Перця».

Усмішки

СМИСЛ

Лікар питає дев'яностоп'ятилітнього діда:

— Діду, як вам вдалося дожити до таких років, що у вас в житті було головним?

— Найголовніше було — пережити бабу.

Надіслав Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

ПОГАРЯЧКУВАВ

Журналіст бере інтерв'ю у бізнесмена:

— Скажіть, будь ласка, яке у вас враження про наших автоінспекторів?

— Про кого? Про отих нероб?! Та це ж справжнісінькі грабіжники з великої дороги! Як тільки зупинять, так і починають доїти... Совісті геть у цих бовдурів нема... Ім гроші давай!

— І ще одне запитання... А що ви скажете про наших митників?

— Гм... — затнувся бізнесмен. — Я, здається, трохи погарячкував... Таке наговорив на автоінспекторів... Взагалі — нормальні хлопці... Ввічливі... Зайвого не візьмуть.

Надіслав Володимир НЕДІЛЯ.

м. Харків.

Олексій КОХАН

СЮЖЕТИ УЛЮБЛЕНОГО ЖАНРУ

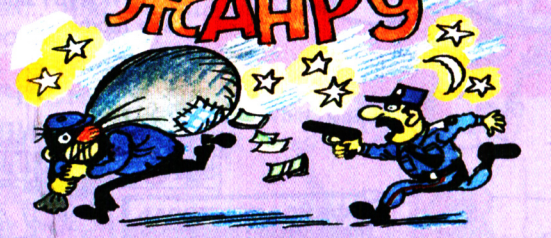

Великі філософи і суспільствознавці якось обминули це питання і залишили всім нам копирсатися в ньому. Йдеться про те, що, судячи з літератури, театру, кіно та інших проявів гуманітарної культури, людство завжди дуже цікавилося тим, хто, де, коли, як, скільки і чого вкрав, та як того лайдака ловили.

Творчий процес із тими ж талантами і музами триває й досі — хто, де, коли, як, скільки й чого, та як ловили. Хоча є і винятки. І то не за морями-горами, а на наших суходолах — у Львові. Не те, правда, щоб у нас не любили красти. Ні, з цим усе в порядку. Нема іншої частини улюблених сюжетів — як ловили. Іноді аж закрадається єретична думка: а чи взагалі витрачали на це сили і час?

Правду кажучи, не всяка злодіяцька тематика годиться, аби надихнути на детективний шедевр. Взяти хоча б викрадання каналізаційних люків. Львів'янам уже насточортіло падати у відкриті колодязі різноманітного призначення. То колись було сенсацією, якщо хтось із городян міряв своїми в'язами глибину стічних каналів. Тепер це — буденна рутина. Нині крадуть люки дуже охоче й у великих кількостях. Комунальники регулярно повідомляють, що ось знову десятки, а то й сотні тисяч гривень пішли на закупівлю нових люків. Відомо навіть, хто, де, коли і скільки платив, аби відновити комунальний порядок. Але от хто, де, коли і скільки вкрав люків — ані гугу. Не почуєш, не прочитаєш. Крадіїв ніяк не можуть до рук запопасти. Ну, ніби то йдеться про невловимих народних героїв опришків!

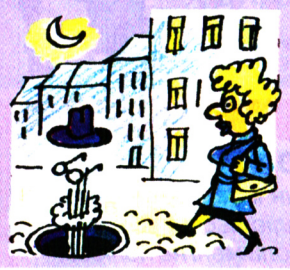

І так десятки літ, і так сотні люків, і так тисячі й тисячі народних грошей!..

Інша річ — викрадення водогінних труб.

Але перш ніж перейти до цього сюжету, маємо нагадати краянам, що львівська громада живе на східноєвропейському вододілі, тобто річки наші звідси течуть — і то водночас! — одразу у два моря — Балтійське та Чорне, отож нам, на тому вододілі сущим, води бракує. А раз так, то публіка, яка пхається на виборні посади в місті, завжди запрягає відомого «коника»: ось я прийду — і водою, панове, заллєтесь. Усі знають, що це несусвітня брехня. Але як же інакше? Ви проти повноцінного водопою? Ой, люди, ви тільки погляньте на цього вилупка!.. І пішло: брехун при кермі, труби в землі, а води чортма.

За приблизно такою сюжетною канвою свого часу на терені Золочівського району закопали в землю щось до 13-ти кілометрів труб великого діаметра і назвали це водогоном водозбору «Верхньобуж». Вода тими трубами не полилась, і чергові сподівання львів'ян знов зів'яли та засохли.

Дехто вважає за краще не згадувати об тій афері; добрі люди так і зробили: геть із голови! Та є серед краян і такі, які не прагнули розлуки зі згадкою про «Верхньобуж» і, скориставшись темною порою, якої припадає на рік стільки ж, як і світлої, свиснули 1,8 кілометра труб. Вартість крадіжки — майже 3 мільйони гривень. Принагідно зазначимо:

Закінчення на стор. 10.

Олександр КОСТЕНКО

Микола КАПУСТА

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ГОНОРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР.

КРИКЛАМНА ПАУЗА.

КОНСОЛОДАЦІЯ.

МЕЛЕБАЧЕННЯ.

Григорій СТОРОЖ.
с. Джурин на Вінниччині.

ХАМТУРНИК.

БЛОНДИНКА В ПАРНИКУ.

ГЛУМОРИСТ.

БАКСОМОТОРНИЙ ПАРК.

НОВА КУПІЙКА.

ГРОБОВІДВІД.

ІВАСИК-ТЕЛЯСИК.

Віктор ІГНАТЕНКО.
м. Прилуки.

ЦЕНТ УВАГИ.

ПІНОЛОПА.

МУРАФОН.

ФЛЕЙТМОТИВ.

КОМПРИМАТ.

БУТЕРВРОТ.

ШТАНГІСТЬ.

Б. ФЛОРІАН.
м. Чернівці.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Вінегрет із перцем

ПОРАДА

— За день перед подорожжю я щоразу буваю ніби хворий.

— Ну, тоді завжди вирушай на день раніше!

Почув і записав Іван ГОНЧАР.
смт Теофіполь.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Допомога потрібна?

ТАК БУДЕ КРАЩЕ

— Учора, Мирославе, бачив тебе із дружиною в театрі.

— Так-так... Але, знаєш, краще їй про це не кажи...

СУЧАСНЕ ДИТЯ

У соцзабез забігає п'ятирічний хлопчик.

— Тобі що тут треба?— запитують його.

— Скажіть, а скільки мені грошей буде із восьми з половиною тисяч, якщо маму попрошу про братика?..

Почув і записав Костянтин ТОРОСТЯНЧИК.
смт Квасилів Рівненської області.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Яке весілля!? Поки двійок не виправиш, женитися не дозволю.

СХОЖИЙ НА ПАНАСА

На футбольному матчі розмовляють два уболівальники:

— І як вам наш центральний форвард?

— Він нагадує мені Панаса Мирного...

— Але Панас Мирний, здається, у футбол ніколи не грав?!

—. Саме тому...

НІЖНЕ І СЛАБЕ

Петрик поскаржився матері на те, що вчитель дуже строго ставиться до нього. Обурена мати сідає писати записку: «Шановний Василю Павловичу! Прошу Вас, не лайте нашого Петрика, — це ніжне, слабе дитя. Ми його ніколи не били... Хіба що під час самооборони».

Почув і записав Василь БАЛЬКІВЕЦЬ.
с. Ясне Волочиського району Хмельницької області.

Василь ФЛЬОРКО

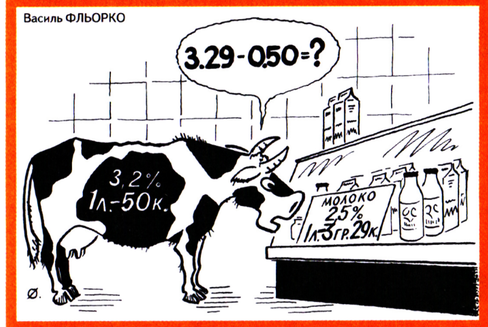

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Георгій МАЙОРЕНКО

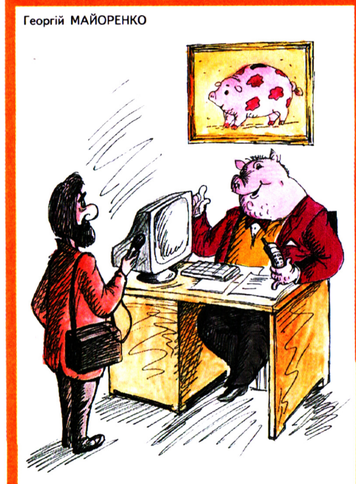

— А це мій далекий предок.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Хотів черв'ячків накопати, а викопав сулію самогону. От тепер буде нормальна риболовля!

Володимир АДАМОВИЧ

КОЛИ НЕВДАЧА

Один мисливець другому жаліється:

— Коли мені на полюванні не щастить, коли, стріливши, не влучаю, мій собака просто-таки по землі качається і лапами в повітрі дригає зі сміху...

— А якщо влучаєш, то що робить?

— Не знаю, він у мене тільки три роки.

ЗМІНА КОМАНДУВАННЯ

Здибалися два знайомих офіцери.

— Просто вже не знаю, що робити, — скаржиться один.— Життя стало зовсім нестерпним! Кожна хвилина під контролем, усе регламентовано, наказ за наказом... Команди, команди...

— Що, у тебе новий командир полку?

— Ні, дружина.

Почув і записав Петро ЛЕБІДЬ.
смт Базалія.

Олексій КОХАН

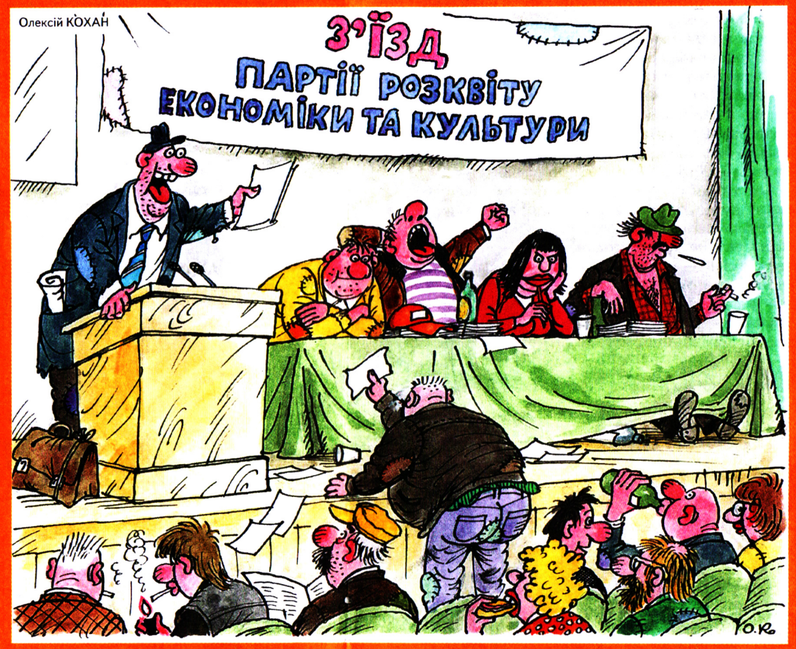

Василь ФЛЬОРКО

Сергій ДЕМОРАЦЬКИЙ

НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ

— Тату,— жаліється школяр батькові,— вчителька чомусь сказала, що я зовсім не розбираюся в арифметиці, і намалювала в моєму щоденнику якусь цифру.

НАГОВІР

— Чи то правда, що твій Петрик оце другий рік ходить у той самий клас?

— Ні, неправда. Минулого року він ходив у перший «А», а цього року — в перший «Б».

Почув і записав Олег ІВАНЕНКО.
м. Рівне.

Олег ГУЦОЛ

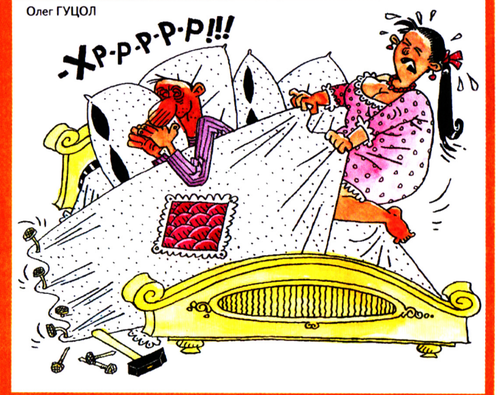

МОБІЛКА

— Ну, Максиме, як твоя молода дружина?

— Як мобілка...

— Маленька, сучасна, необхідна?

— Ні! Коли закінчуються гроші, вона зі мною не говорить.

КОХАННЯ І ГРИБИ

Розмовляють чоловіки біля палацу одружень.

— Із коханням так само, як із грибами.

— Тобто?

— Коли чоловік помічає, що помилився, уже нічим не допоможеш.

Почув і записав Віктор ГОДУНЕЦЬ.
м. Глухів на Сумщині.

Олександр КОСТЕНКО

Сергій ФЕДЬКО

ЧИ БУЛИ?

В невеличке село, що розмістилося серед лісу, забрели туристи. Підійшли до діда, що грівся біля хати на осінньому сонечку.

— Діду,— поцікавився один із туристів.— Тут у війну німці були?

— Ніхт ферштейн!

Почув і записав Андрій ОЧЕРЕТЯНИЙ.
с. Ржищів на Київщині.

Валерій ЧМИРЬОВ

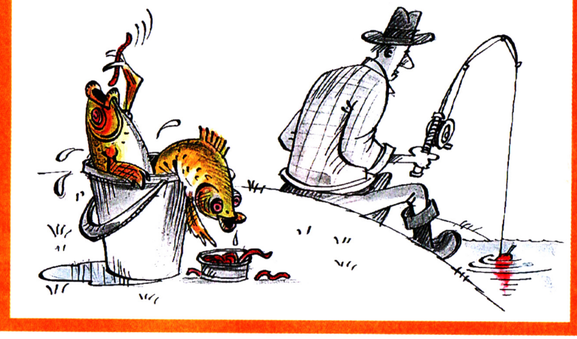

Микола КАПУСТА

Віталій ГРІНЧЕНКО

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— А я ніколи не хворів, бо нема грошей на лікування.

СЮЖЕТИ УЛЮБЛЕНОГО ЖАНРУ

Закінчення. Початок на стор. 7.

хто і скільки накрав раніше, при прокладанні, а не викопуванні труб, — невідомо.

Утішу читача: на відміну од історійок із невловимими люкоканалізаційними опришками, тут уже вловлюється явна ознака жанру — як ловити.

У липні 2007 року фахівці Золочівського райвідділу УМВСУ затримали на місці демонтажу сухого водогону чотири вантажні автомобілі. Порушено кримінальну справу!

Тільки не подумайте, що злодії йно раз — і попалися в пастку! То був би малоцікавий перебіг подій, не здатний по-справжньому заінтригувати чи, просто кажучи, заморочити голову. Ловили їх довго. Ще у червні 2006 року працівники комунального підприємства «Львівводоканал» на трасі магістрального водогону зауважили: хтось за допомогою землерийної техніки викрав 300 метрів труб із водозбору «Верхньобуж». Як і належиться, звернулися в УМВСУ у Львівській області та у Золочівський райвідділ на предмет порушення кримінальної справи за цим фактом.

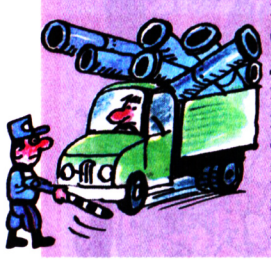

Минув рік. Зловили. Справу порушили... Отут наш детективний серіал став нагадувати собою мексиканські кіношки, де сеньйор Педро ніяк не може з'ясувати, чому він сам собі доводиться сином.

Коли воно припиниться, у який спосіб? Та хто його зна. Що можна сказати з певністю, так це те, що залишкова балансова вартість ділянки водогону (12,9 км) з «Верхньобужу» до магістрального водогону «Плугів-Винники» становить не фіфті-міфті, а 21 мільйон гривень.

Але такий факт чомусь викликає з підсвідомості думку, що цей детективний серіал може тягнутися та й тягнутися. Якісь епізоди будуть додаватися, якісь — ну, наприклад, отой, із чотирма, «застуканими» на місці злочину вантажівками — можуть висвітлитися зовсім по-іншому.

Володимир ПАЛЬЦУН.
м. Львів.

Олексій КОХАН

Анатолій ВАСИЛЕНКО

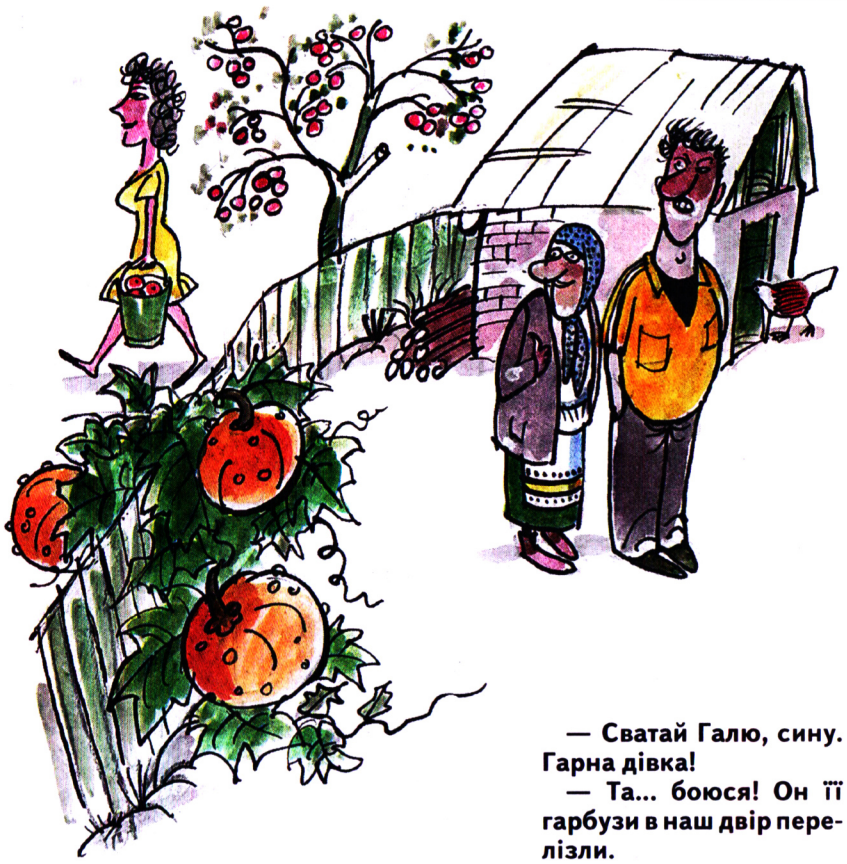

— Сватай Галю, сину. Гарна дівка!

— Та... боюся! Он її гарбузи в наш двір перелізли.

Презентація у „Перці“

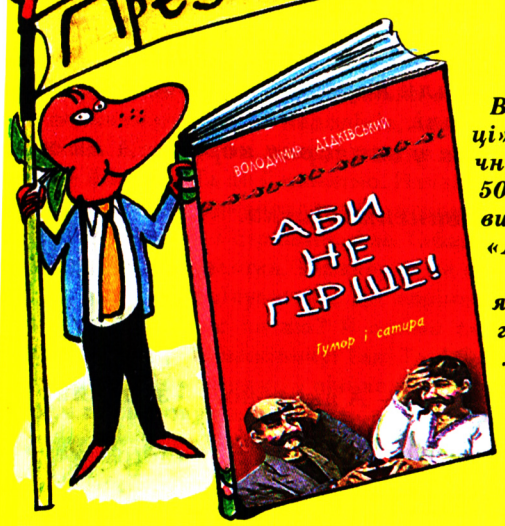

БУДЕ КРАЩЕ!

Володимир Дідківський дебютував у «Перці», коли ще навчався на другому курсі столичного педвузу. А оце недавно відсвяткував 50-літній ювілей. Відсвяткував урожайно — видав свою п'яту збірку сатири і гумору «Аби не гірше!»

Я чув як читає власні твори автор, бачив, як реагує на них аудиторія. Прекрасно реагує. А це чи не найкраща рецензія на оригінальні і актуальні, гострі і дотепні його вірші, фейлетони, сатиричні мініатюри.

І хоча В. Дідківський назвав свою чергову збірку «Аби не гірше!», перчить він для того, аби було усім краще. І веселіше!

Михайло ПРУДНИК.

БЛАГОСЛОВЕННЯ

БАЙКА

В гаю зеленім на підгірку
Борсук для діток вирив нірку...
Аж тут як стій — сам Лис Микита,
З ним податківців довга свита!..
...Обнюхали, обрахували
І Борсукові так сказали:
— Тепер нові у нас порядки:
Платити мусите податки
За світло денне і зірнищу,
І за тепло, і за водищу...
— Братів обдурювать негоже,
Не кличте в хату з неба лиха!
І сонце, й зорі — все це Боже! —
Перелякалась Борсучиха.
— Даремна, пані, ця тривога:
Пан Лев у нас — намісник Бога!
Затямить має всякий звір:
Минулись дні колишні...
На все у Лева є папір,
Підписаний Всевишнім!
Хто владу має
при потребі
Приватизує й зорі в небі!

ГОРОСКОП

За столом, либонь,
для глуму
Дорікнув Грищь Гнату:
— За сузір'ям
Лев, я куме!
Ви ж — Баран рогатий...
Лев з погордою
надувся,
Справді цар неначе...
Випив чарку —
й носом тknувся
В холодець
свинячий!..
З астрологією горе —
Морить люд брехнею...
Хоч би й кум той:
Лев по зорях,
А свиня свинею!

НЕ ТА ЖІНКА

Стрічав жінок я у житті,
Та все не ті, не ті, не ті!..
І от зустрів — краса свята!
І зрозумів: нарешті — та!..
Розправив крила —
в бій герой!..
Та з'ясувалось
сам не той...

СПИНА

— Ти чому перед начальством
Не гнешся, Іване?
Ось тобі за непокірність
І життя погане.
А вклонився б новопанству
Низько, до земельки,
Мав би одіж, добру хату
І шматок для пельки!..
— Молодий був, то звивався
І гнувся лозою,
А тепер не поклонюся
Панові дугою:
У хребет якась коляка
Влізла — не зігнуся!..
Відпускає тільки в храмі,
Як Богу молюся...

ШКОДА

— Викинь, жінко, шю рибину:
Вже з душком неначе?..
Понюхала Василина —
Та й мало не плаче...

— Хай полежить на поличці
Ще хоч трішки, згода?
Викинем, як засмердиться,
Не так буде шкода!

Василь ФЛЬОРКО

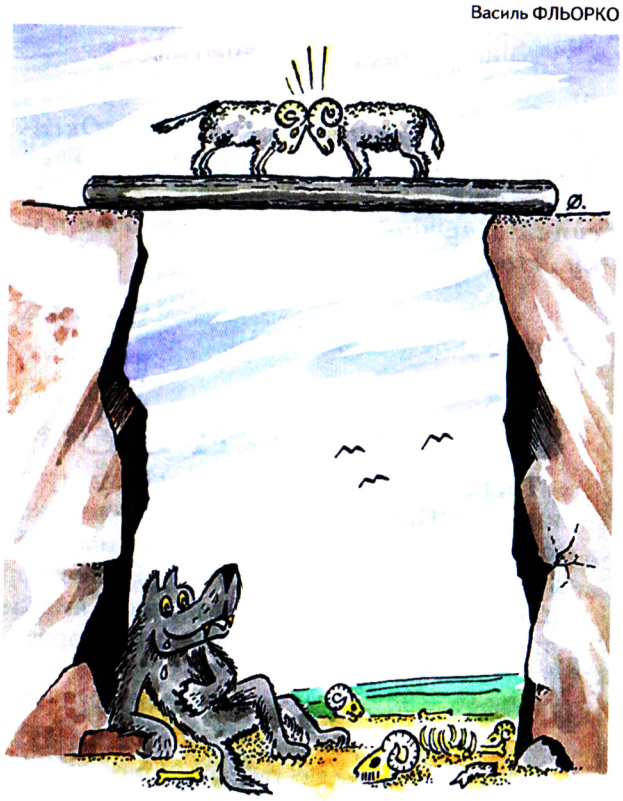

Думки вголос

❄ *На вибори ми покладаємо надії, після виборів – покладаємо надії на нові вибори.*

❄ *Багаті допоможуть бідним стати ще біднішими.*

❄ *Наша доля в наших руках, а гроші в руках бандитів.*

❄ *Доки в парламенті товктимуть воду в ступі, доти грошові потоки тектимуть за кордон.*

Віктор ІГНАТЕНКО.

м. Прилуки.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

СКУПЧЕННЯ — відвідування ринку.

УВЕРТЮРА — непосидюча дитина.

ТОВСТУН — член ТОВ.

СУПРОТИВНИК — чоловік, що не любить супу.

ЛЬОХ — самець свині.

Василь МОМОТЮК.

МАХОВИК — диригент.

ДУБЛІКАТ — помічник ката.

НАСОС — судно-рятівник.

КУПАЖ — пляж.

ЖМИКРУТ — велосипедист.

ЖИТНИЦЯ — квартира.

ВЕРХОЛАЗ — кар'єрист.

ГАРКУША — грубіян.

ХРОНІКЕР — заготовач хрону.

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.

ГАРНІР — макіяж.

БУХАНЕЦЬ — артилерист.

СОЛОПІЙ — заспівувач.

ДОНОС — секонд-хенд.

Фл оріан БОДНАР.

Порожня тарілка

Сім'я сіла вечеряти. Маленька Оксана просить:

— Матусю, ти мені вермішель не насипай. Дай, будь ласка, порожню тарілку... повну котлет.

Кость МАКАРЕНКО.

м. Житомир.

Як звати

В Небелицю приїхали родичі з Києва. Побачили корову і звертаються до малого Колі.

— О, яка у вас гарна корова. А як же її звати?

— Литвиненко Лиска.

Василь ФЛЬОРКО.

м. Київ.

КРОСВОРД

Те, що клишоногий ведмідь взимку не бродить глибокими снігами, а спить собі у тепленькому барлозі, знають усі. Але не тільки він так зимує. Назву ще одного зимового сонька, який цієї осінньої пори готує собі тепле «кубельце», ви прочитаєте у виділеній вертикалі, якщо правильно розгадаєте кросворд.

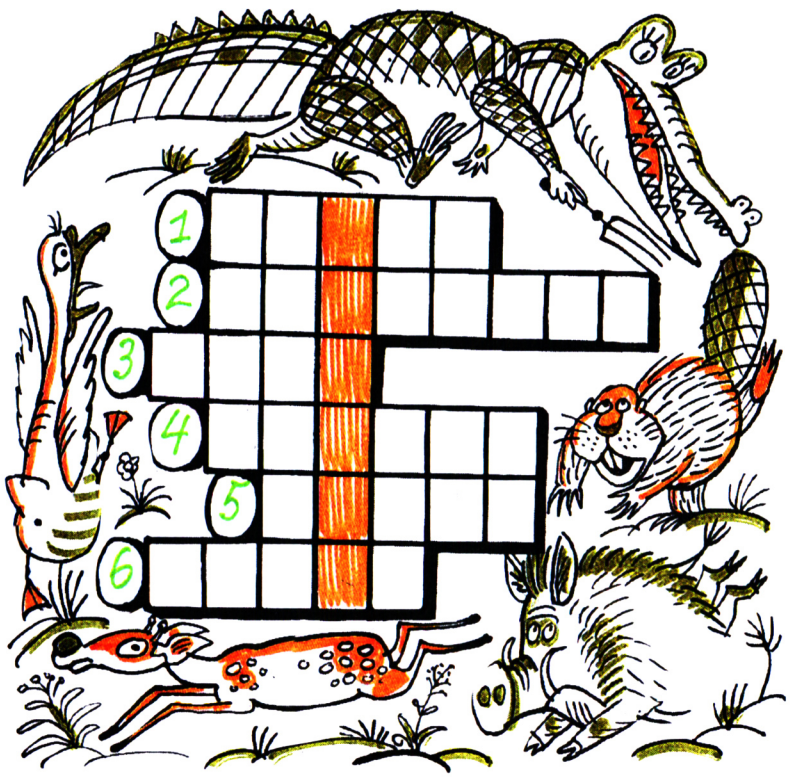

1. Як того звірка звати, що робить на річці загати? 2. Про його вроду кажуть: як колода, зубатий, зелений... У мультфільмі — Гена. 3. Гроза мисливців. 4. Дика коза. 5. Заєць. 6. Схожа на гусака, але не гусак.

Склав П. МИШКО.

Повернулась якось лисиця з полювання до своєї нори, а лисеняти там немає. Мабуть, побігло гратися і заблукало в лісі. Лисиця — туди, лисиця — сюди: немає ніде.

Казка індіанців пієчан

Бреде, похнюплена, лісом. Аж тут вовк їй назустріч.

— Вовчику-братику, а чи не зустрічав ти мого малого лисеняти? — запитала вона.

— А яке воно?

— Руденьке, чистеньке, носик гостренький, оченята красиві, хвостик пухнастий...

— Такого не зустрічав! — відповів вовк.

Побрела вона далі і зустріла кабана. Але й він не бачив «руденького, чистенького»...

Не бачили лисенятка й олень, і ягуар, і дикий собака, і броненосець...

Під вечір надибала вона койота.

— Койоте-братику, а чи не зустрічав ти мого маленького лисеняти?

— А яке воно? — зупинився койот.

— Руденьке, чистеньке, носик гостренький, оченята красиві, хвостик пухнастий...

— Такого не бачив,— відповів койот. — А от якесь худюще створіння з брудним носиком, з витріщеними очима і облізлим хвостом бачив...

— Де?

— Унизу, біля річки.

— Так це і є моє дитя! — вигукнула лисиця.

— Хіба? — здивувався койот. — У тебе ж — «руденьке, чистеньке...»

— Моє! Моє! — повторила лисиця. Хіба, койоте, у тебе немає дітей?

— Є!

— То чи ти не знаєш, що для кожної матері її дитина найгарніша у світі?..

— А воно таки-так! — погодився койот. — І для матері, і для батька...

Переповів М. ЛИСТОПАД.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Кримінальні сюжети

Євген ХУДАЄВ

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Якщо ви не відчепитесь від мене, я покличу свою дружину!

Віктор ПОПОВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Батя! Тільки по-бистрому!.. Відпусти гріхи!

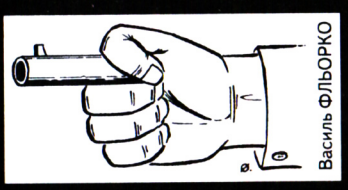

Василь ФЛЬОРКО

Ернст ЛІЩЕНКО

Олег ГУЦОЛ

Страшне перо не в гусака...

«Увага: новинка! У нас прокладки з крильцями на будь-який смак».

«Товаришам скотомогильникам прибить в указаноє мєсто для погребенія».

«Продаєця хата скраю села з городськими удопствами, но без ліфта».

«Продається безрога коза з цілітєльним пухом і молоком».

«Купуйте ошийники, щоб вашого кота блох не заїв».

«Магазин закрит, продавець знаходиться після ревізії».

«На смак кожного продається насіння жарене плювотне».

«В музичній школі відбудуться батьківські і материнські збори, в програму яких включено програвання учнів».

«Покупці! Не скупчуйтесь біля прилавка, чергою витягуйтесь вздовж стіни, бо звалите бару».

«Можу здати квартиру для молодожон, але щоб не водили ухажорів».

(Із оголошень).

Зібрав Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

Друже Перче!

Скільки вже говорено-переговорено, що не можна так безвідповідально ставитися до культури. От і маємо результат: у держбюджеті 2007 року на розвиток духовності було передбачено 1 мільярд гривень, а на утримання в'язниць у півтора раза більше. Цим фактом обурювалися і кандидати у депутати під час передвиборчих перегонів. Вибори закінчилися. Побачимо, яку ж суму на культуру затвердять наші парламентарі на наступний рік. Чи зроблять вони висновок: не дбаємо про духовність, то й розплачуємося за це. І до речі не тільки грошима.

Валентин ПЕРЕПІЧКА.
м. Житомир.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

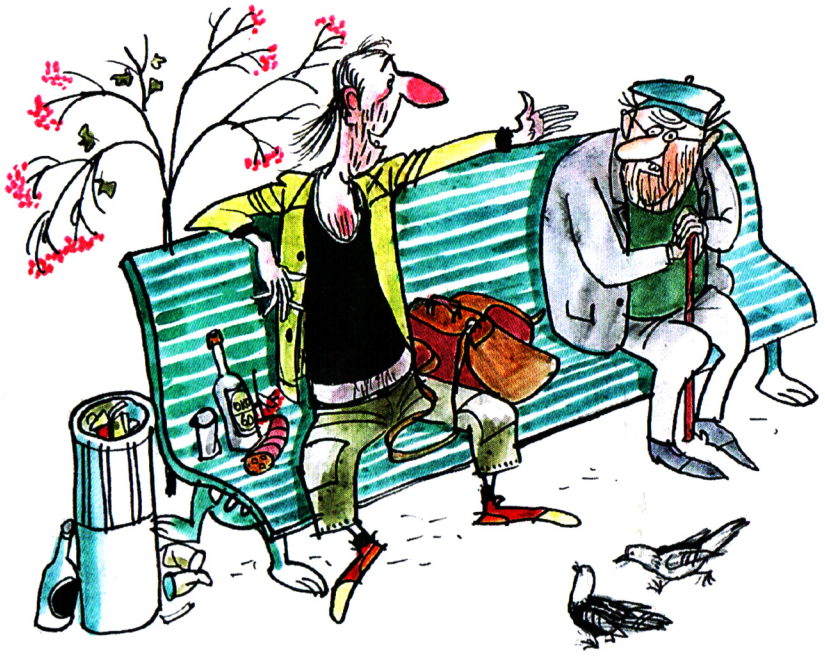

— Алкоголь, чоловіче, скорочує життя, робить людину старішою.
— То, видно, ви добряче пили, раз такий старий!

Петро СИВОЛАП

ТІЛЬКИ ВПЕРЕД!

Чоловік на полювання
Кілька днів збирався,
Все, що в списку передбачив,
Виконать старався.
Заготовив хліба, сала,
Дві пляшки горілки,
Ковбаси, яєць півкопи,
Холодець з гомілки.
Вранці взяв рюкзак на плечі,
Тихо вийшов з дому —
Так, щоб сну не зіпсувати
Із рідні нікому...
Аж дружина вслід гукає:
— Вернися-но, Грицю!
Ти ж ідеш на полювання,
А забув рушницю!
— Та не буду вертатися:
Невдачі боюся.
Краще я вже без рушниці
Якось обійдуся.

м. Київ.

HOUSE OF HUMOUR AND SATIRE
WORLD HUMOUR ART MUSEUM

«Коли святкують ювілей, то цілий рік»,— жартують гумористи. Звичайно, це не означає, що ми продовжуємо щодня відзначати своє 85-ліття, але вітання надходять і надходять.

Дякуємо своїм колегам із Болгарії (із всесвітньовідомого музею гумору та сатири в Габрово зокрема), котрі побажали перчанам, щоб їхні пера і в наступні 85 років були гострими і талановитими. «Нехай «Перець» і надалі несе веселий настрій читачам, будить від сну владу, не шкодуючи для неї перцю. Нехай «Перець» залишається трибуною найгостріших і найталановитіших письменників і карикатуристів, виконує роль захисника суспільної моралі. Будемо раді подальшій співпраці...

З повагою Тетяна Цанкова, директор музею «Будинок гумору та сатири» — Габрово».

Ми також! Тому запрошуємо сьогодні на гостину наших побратимів із болгарського часопису «Стиршел» («Шершень»).

Іван ТОДОРОВ

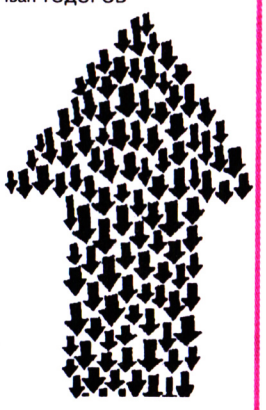

Наш вихід.

Івайло НІКОДІМОВ

— Посміхніться!

Івайло НІНОВ

Прив'язаність.

* * *

Чесний приватний банкір хвалиться іншому банкірові:

— Минулого місяця ми нарешті закінчили будинок і переселилися в Боян. А влітку відпочивали на Канарських островах...

Другий повагом каже:

— А ми відпочиваємо в Бояні...

— Фе!

— А живемо на Канарських островах.

* * *

Англієць, француз і болгарин опинилися в руках канібалів.

— У мене є для вас дві новини. Одна погана, друга гарна,— сказав вождь племені.— Погана — це те, що ми маємо вас з'їсти, а з ваших шкір зробити жбани; гарна — це те, що ви можете самі вибрати, у який спосіб померти.

Француз сказав:

— Дайте мені шпагу!

Дали йому шпагу.

Із криком: «Хай живе Франція!» француз прохромив себе і упав трупом.

Англієць попросив:

— Револьвер, будь ласка!

Дали йому револьвер.

— Боже, бережи королеву!— гукнув англієць і застрілився.

Залишився болгарин.

— Мені потрібна виделка,— сказав він.

Канібали здивувалися, але дали йому виделку.

Болгарин оглянув її з усіх боків, а тоді заходився щосили штрикати нею себе, де попало.

— Та що ти робиш?!— закричали канібали.

— Жбан із мене зробите ? Га?

* * *

Американець, німець та болгарин засперечалися — чия нація зробила найкорисніший винахід.

Американець каже:

— Ми винайшли такий прилад, через який можна побачити навіть найдальші зірки! Називається телескоп!

Німець на те:

— А ми винайшли такий прилад, із допомогою якого можна бачити навіть атоми! Назвали його мікроскопом!

Болгарин не залишається в боргу:

— А от ми винайшли таке, що дозволяє дивитися через стіну, навіть якщо вона бетонна і цілий метр завтовшки! Називається... вікно!

Веселін ЗІДАРОВ

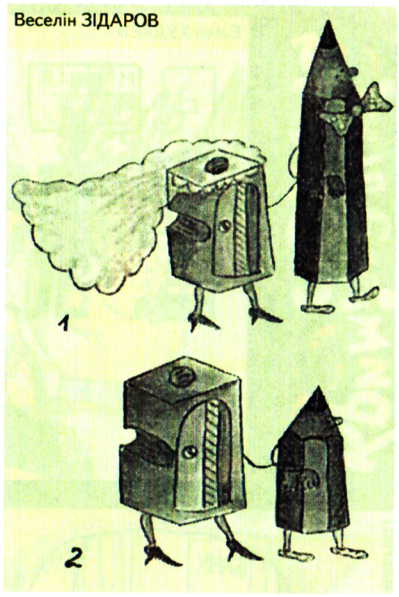

Івайло НІНОВ

Борис ДИМОВСЬКИЙ

ПЕРШОРЯДНА НОВИНА

Генерал-силовик, улюбленець народу і гроза злочинності, завершував свій робочий день. Завершував напружений день, протягом якого дав п'ять інтерв'ю, зіграв два тенісних матчі з іноземними послами і виграв їх, був членом журі конкурсу краси і вручив нагороди на виставці собак, де його власна каракачанська вівчарка була відзначена.

Двері відчинилися, і до кабінету обережненько вступив особистий Генералів радник зі зв'язків із громадськістю, іменований для стислості — Піаро.

— Уточнимо на завтра, пане Генерале?— не сміло мовив Піаро.

— Та все ясно!— сказав Генерал.— Рівно о пів на одинадцяту ранку розбиваємо їх! Атакуємо нелегальну друкарню фальшивих євро і ліквідуємо її! Ти зв'яжися з телевізійниками — щоб прислали своїх!

— Зв'язався!— доповів Піаро.— Питають, яке освітлення буде цього разу... Бо того дня, коли ми теж розбивали нелегальну друкарню, освітлення було слабке, і по телевізору фальшивих банкнотів узагалі не видно було.

— Я особисто розпорядився!— перебив його Генерал.— Цього разу прихопимо потужні прожектори і буде ясно, як серед білого дня! Що ще?

Піаро знічено переплів пальці:

— Телевізійники кажуть, що час акції для них незручний... Завтра о десятій тридцять щось там буде в парламенті, і вони хотіли б це зняти. Питаються, чи не могли б ми розбити підпільну друкарню після обіду...

— Після обіду!— вибухнув Генерал, і заглянув у свій записник.— Як, після обіду? О другій годині у мене матч зі шведським послом!

— Ну, а десь близько четвертої?— з надією в голосі спитав пригнічений Піаро.

— Гм... Близько четвертої... Близько четвертої можна, маю тут одне віконце між четвертою і п'ятою... Але чи не буде це трохи пізно?

— Гарантують! — сказав звеселений Піаро.— Телевізійники гарантують, що подадуть нас у центральних новинах, навіть більше того — будемо першорядною новиною!

— Люблю бути першорядною новиною!— сказав Генерал, улюбленець народу і гроза злочинності. По тому жестом відпустив свого медійного радника, званого для стислості Піаро.

Залишившись наодинці, Силовий Генерал полюбувався своїм мужнім виглядом у дзеркалі, а далі скочив у свій чорний джип і газонув до нічного клубу, куди був запрошений на день народження відомої манекенниці.

М. ВЄШІМ.

КРОСВОРД

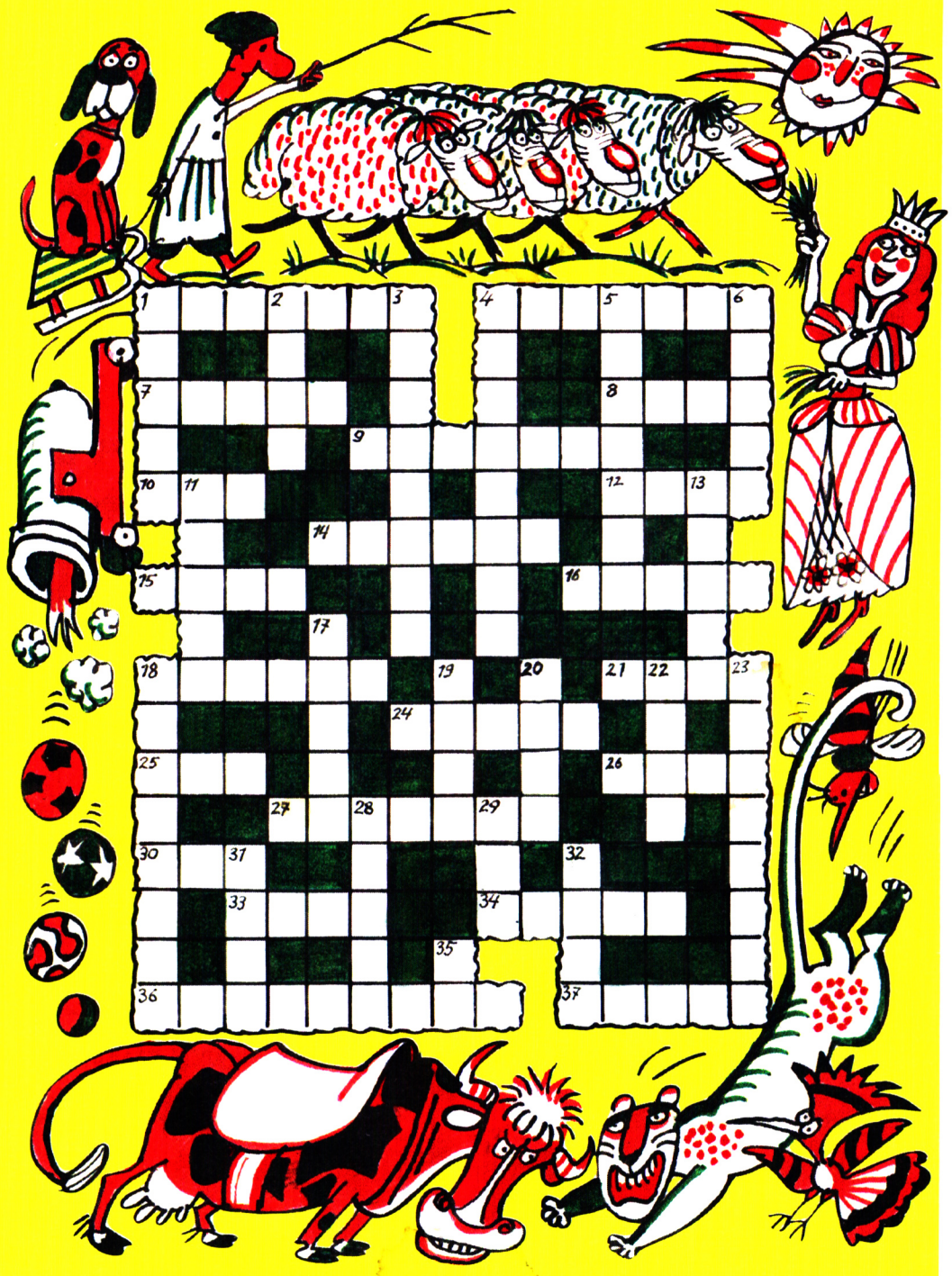

ПО ГОРИЗОНТАЛІ:
1. Що за трава, що й сліпий знає. 4. Приправа. 7. Одиниця маси дорогоцінного каміння. 8. Сувора заборона. 9. Сходи зерна посіяного на зиму. 10. Набридливий, як... 12. Чорношкірий чоловік. 14. Нудна людина. 15. Нутряне сало. 16. Чергування на кораблі. 18. Біда тому дворові, де наказує ... волові. 21. Товар. 24. Початок дня. 25. Невільник. 26. Має роги і ноги, а держиться підлоги. 27. Гармата. 30. Уверху шумить, а внизу — тихо. 33. Птах. 34. Список товарів і цін. 36. Видатний український вчений-філолог, сходознавець, письменник ... Кримський. 37. Стадо овець.

ПО ВЕРТИКАЛІ:
1. Шоколадне дерево. 2. Зв'язок із громадськістю. 3. Вершниця. 4. Безладний галас. 5. Підручник першокласника. 6. Великий плямистий хижих кіт. 11. Потрібен, як корові... 13. Панчоха футболіста. 17. Покрова, Різдво, Трійця. 18. Шахова фігура. 19. Не в свої ... не сідай. 20. Який косар, така й ... 22. Рослина, оспівана в піснях. 23. Героїня казки про Буратіно. 28. Хімічний елемент. 29. Молодіжний стиль у музиці. 31. Птах, символ мудрості. 32. Військово-політичний блок. 35. Якби знав... впадеш, то соломки б підмостив.

Склав М. ШИПШИНА.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 9

Свита. Тато. Токар. Карта. Талан. Ланка. Капот. Потоп. Опус. Успіх. Піхота. Отаман. Манка. Калим. Лиман. Ангел. Гелгіт. Гітара. Арара. Рагу. Губа. Бабак. Бак.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Бобер. 2. Крокодил. 3. Вепр. 4. Косуля. 5. Русак. 6. Гуска.

У виділеній вертикалі: борсук.

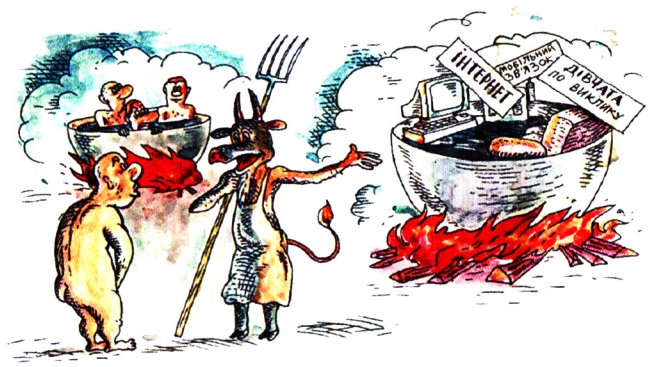

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Коли ми надрукували у восьмому числі «Перця» карикатуру Валерія Сингаївського (стоять два легкових автомобілі: у одного на даху звичайний люк, а в другого — з каналізаційною кришкою), то гадали, що малюнок більше зацікавить чоловічу частину наших читачів. А виявилося, що саме жінки взяли найактивнішу участь у конкурсі. Можливо тому, що чоловіки саме в цей час бігали на передвиборні зустрічі з кандидатами у депутати. А може, тому, що у наш техногенний час прекрасна стать все частіше й частіше сідає за кермо авто. Принаймні, коли вийдеш на київські вулиці, то побачиш на багатьох автівках трикутник із намальованою у ньому жіночою туфелькою.

Отже, як ви уже здогадалися, переможцями цього туру стали жінки. Це: **Катерина ВИРВА** з м. Радомишля Житомирської області —

«У сантехніка Івана
Також тачка непогана!»

та **Аліна БЛИСТОВА** з м. Новограда-Сіверського — *«Оголошення: «Продається авто. ЛЮКСовий варіант. Є сигналізація і каналізація...»*

А щоб чоловіки не дуже ображалися, журі прилучило до переможців ще й **Володимира ЛОЗОВОГО** з смт Держні, що на Хмельниччині: *«Може, хоч після такої модернізації теща з люка не висовуватиметься...»*

Вітаємо!

А тепер запрошуємо придумати підпис до малюнка Георгія МАЙОРЕНКА.

На переможців чекають призи!

ПЕРЕЦЬ № 10 (1581)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 10.10.2007. Підписано до друку 19.10.2007. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 8700 прим. Зам. 0110710. Ціна договірна.

© «Перець» 2007 р.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 СТОРІНКА

Олексій КОХАН

Іван САВЛЮК

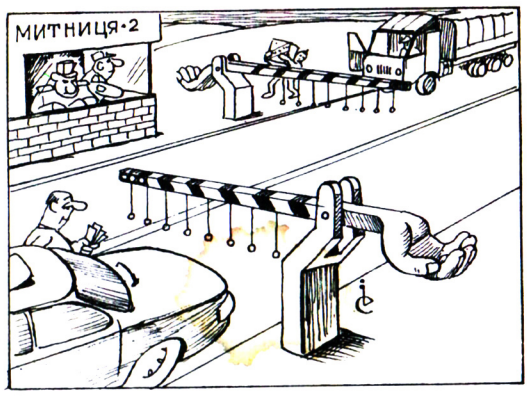

Андрій САЄНКО

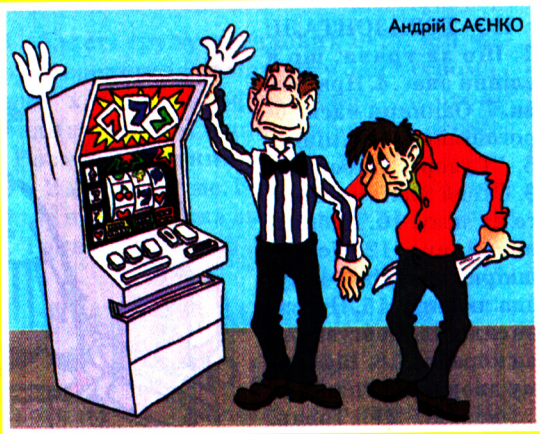

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Олег ГУЦОЛ

Георгій МАЙОРЕНКО

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій МОГИЛЬНИЙ

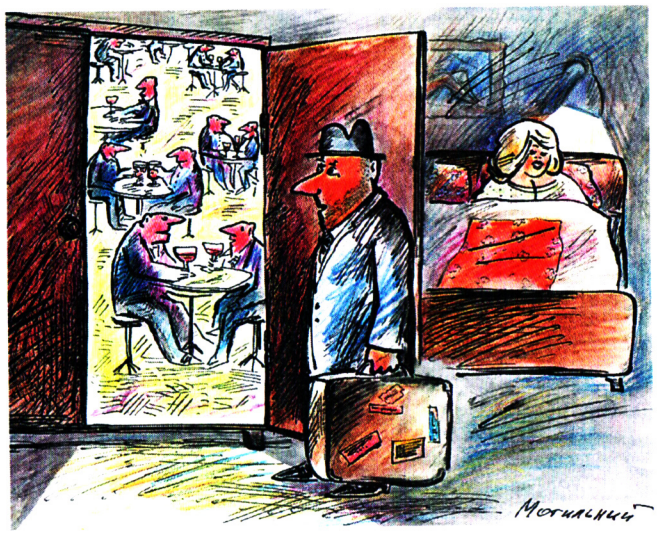

Микола КАПУСТА

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— А я люблю жіночий футбол — є на що подивитися!

4 820012 960675 10

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!